

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

N Á L E Z

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 106/2017-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. mája 2017 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, sudcu Milana Lalíka a sudkyne Marianny Mochnáčovej prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], obaja [REDACTED] [REDACTED], zastúpených advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, L. Novomeského 25, Pezinok, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejedanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 99/2008 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] a [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejedanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 99/2008 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 99/2008 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] **p r i z n á v a** finančné zadost'učinenie každému v sume po 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava II **p o v i n n ý** zaplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava II je **p o v i n n ý** uhradiť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 330,04 € (slovom tristotridsať eur a štyri centy) na účet ich právnej zástupkyne JUDr. Emílie Korčekovej, L. Novomeského 25, Pezinok, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] vo zvyšnej časti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. januára 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) a [REDAKOVANÉ], obaja [REDAKOVANÉ] (spolu ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv (ďalej len „listina“) a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 14 C 99/2008.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľmi namietané konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 14 C 99/2008 sa začalo 21. apríla 2008, dosiaľ nie je právoplatne skončené a jeho predmetom je sťažovateľmi ako žalobcami uplatňovaný nárok

na zaplatenie sumy 25 293 374,50 Sk z titulu náhrady škody proti Slovenskej republike v zastúpení Úradom geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky ako žalovanému.

3. Podľa sťažovateľov doterajšia dĺžka namietaného konania v trvaní viac ako 8 rokov je neprimeraná a postup okresného súdu je neefektívny, čím dochádza k porušeniu ich označených práv.

4. Sťažovatelia preto navrhli, aby ústavný súd svojím rozhodnutím vyslovil porušenie nimi označených práv (základné právo na prerokovania vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 99/2008, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov a priznal každému zo sťažovateľov finančné zadosťučinenie v sume po 9 300 € a náhradu trov konania.

5. Ústavný súd na základe obsahu sťažnosti v spojení s chronológiou úkonov okresného súdu v namietanom konaní pripojenou k vyjadreniu okresného súdu sp. zn. Spr. 3044/2017 z 20. februára 2017 doručenému ústavnému súdu 24. februára 2017 pri predbežnom prerokovaní sťažnosti konštatoval, že namietané konanie sa začalo v roku 2008, jeho predmetom je prerokovanie nárokov sťažovateľov na náhradu škody proti žalovanému, konanie trvá už viac ako 8 rokov a doteraz nie je právoplatne skončené. Ústavný súd prihliadol na časové odstupy okresného súdu medzi jednotlivými úkonmi, na efektívnosť postupu okresného súdu a na skutočnosť, že okresný súd v doterajšom priebehu konania ani raz vo veci meritórne nerozhodol.

6. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 106/2017-19 z 8. marca 2017 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľov na ďalšie konanie.

7. Okresný súd sa k sťažnosti sťažovateľov vyjadril pred jej prijatím na ďalšie konanie listom sp. zn. Spr. 3044/2017 z 20. februára 2017 doručeným ústavnému súdu

24. februára 2017, v ktorom uviedol, že sťažnosť považuje za nedôvodnú s poukazom na primeranosť časových odstupov medzi jednotlivými úkonmi vykonanými okresným súdom vo veci. Na tomto svojom vyjadrení okresný súd zotrval aj vo svojom ďalšom vyjadrení sp. zn. Spr. 2057/2017 z 29. marca 2017, ku ktorému pripojil aj vzťahujúci sa súdny spis, učenom na výzvu ústavného súdu po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

8. Podaním doručeným ústavnému súdu 25. apríla 2017 sťažovatelia v reakcii na vyjadrenie okresného súdu zotrvali na dôvodnosti svojej sťažnosti.

9. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo veci sťažnosti sťažovateľov upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa so stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne podaných stanovísk účastníkov a obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu.

II.

10. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Sťažovatelia sa sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov, ako aj porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6

ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

12. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

13. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

14. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplývala do 30. júna 2016 z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý bol s účinnosťou od 1. júla 2016 zrušený a počnúc týmto dňom je úprava civilného sporového, civilného mimosporového a správneho súdneho konania predmetom Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) a Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“).

15. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 vyplývala z § 6 OSP, ktorý súdu prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupoval tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá, ako aj z § 117 ods. 1 OSP, podľa ktorého bol sudca povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov, a z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa

pojednávane môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávane odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávane.

16. Povinnosť súdu a sudcu konať bez priet'ahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP a čl. 12 CMP, podľa ktorých súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu (podľa Civilného sporového poriadku), resp. účastníkov konania (podľa Civilného mimosporového poriadku) a iných osôb, pričom v zmysle § 5 SSP sa okrem iných týmto základným princípom civilného sporového konania spravuje aj konanie pred správny súdom. Tento základný princíp konania je premietnutý do ďalších ustanovení Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku so zohľadnením osobitostí jednotlivých druhov konaní tvoriacich predmet úpravy týchto poriadkov.

17. Povinnosť súdu konať bez priet'ahov vyplýva napríklad z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania, z ustanovení § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, ďalej z ustanovení § 168 – § 172 CSP o predbežnom prejednaní sporu a následkoch neprítomnosti strán, aj z § 179 ods. 1, podľa ktorého pojednávane vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, alebo § 183 ods. 1 prvej vety, podľa ktorej pojednávane sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

18. V zmysle § 25 SSP sa citované ustanovenia Civilného sporového poriadku primerane použijú aj na konanie správneho súdu podľa Správneho súdneho poriadku, pričom povinnosť súdu konať bez priet'ahov vyplýva aj s ustanovení § 103 ods. 1 SSP, podľa ktorého ak sa konanie začalo, postupuje v ňom správny súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie rozhodnutá. Správny súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci konania nečinní. Účastníci konania sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia

dôkazné prostriedky a dbajú na pokyny správneho súdu. Ďalej táto povinnosť správneho súdu vyplýva z § 105 ods. 1 SSP, podľa ktorého ak správny súd nariadi pojednávanie, pripraví ho tak, aby bolo možné rozhodnúť vo veci spravidla na jedinom pojednávaní, a z § 115 SSP, podľa ktorého pojednávanie možno odročiť len z dôležitých dôvodov alebo z dôvodu uskutočnenia neverejnej porady a vyhotovenia výroku rozhodnutia správneho súdu. Správny súd môže odročiť pojednávanie aj vtedy, ak to účastníci konania zhodne navrhnú.

19. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona (civilné mimosporové konania, pozn.) sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Povinnosť súdu konať v civilnom mimosporovom konaní bez priet'ahov je vyjadrená napr. aj v § 30 CMP, podľa ktorého po začatí konania postupuje súd v súčinnosti s ostatnými subjektmi konania tak, aby bola vec v čo najkratšom čase prejednaná a rozhodnutá, ďalej v § 31 CMP, podľa ktorého súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní, ale aj v ustanovení § 34 CMP o vylúčení aplikácie okrem iných ustanovení Civilného sporového poriadku o koncentrácii konania (vrátane sudcovskej koncentrácie konania).

20. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna, faktická, prípadne procesná zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľov.

21. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmet posudzovaného konania (sťažovateľmi ako žalobcami uplatňovaný nárok na zaplatenie sumy 25 293 374,50 Sk z titulu náhrady škody voči žalovanému) sa javí

po skutkovej aj právnej stránke ako čiastočne zložitejši, a to aj vzhľadom na potrebu vykonania znaleckého dokazovania, ako aj zmenu žalobného návrhu. Avšak vzhľadom na to, že aj takéto spory tvoria súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov, nemožno skutkovou a právnou náročnosťou veci ospravedlniť doterajšiu dĺžku konania v celom jeho rozsahu 8 rokov bez čo i len jedného prvostupňového rozhodnutia vo veci.

22. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu označených práv s'ťažovateľov. Ústavný súd konštatuje, že k priet'ahom prispelo aj správanie s'ťažovateľov, keď vznikali problémy s doručovaním zásielok s'ťažovateľom, rušil sa termín pojednávania z dôvodov práceneschopnosti s'ťažovateľa, resp. z dôvodu väzby s'ťažovateľa nemohli byť vykonané úkony potrebné k spracovaniu znaleckého posudku.

23. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci. Ústavný súd z chronológie úkonov pripojenej k vyjadreniu okresného súdu v spojení s obsahom vzťahujúceho sa súdneho spisu zistil, že konanie vo veci sa začalo 21. apríla 2008 doručením žaloby s'ťažovateľov. Okresný súd po vykonaní prvotných procesných úkonov vo veci nariadil pojednávania na 17. apríl 2009, 21. október 2009, 19. marec 2010 a 28. jún 2010, na ktorých bola vec prerokovaná. Medzitým bol vyžiadaný spis z príslušnej správy katastra a s'ťažovatelia boli vyzvaní k označeniu svedkov, zároveň s'ťažovatelia zmenili svoj žalobný návrh a okresný súd túto zmenu pripustil. Pojednávanie konané 28. júna 2010 bolo odročené na neurčito pre účely nariadenia znaleckého dokazovania. Prvky nečinnosti a neefektívneho postup okresného súdu charakterizujú ďalšie obdobie konania, keď bolo nariadené a realizované znalecké dokazovanie vo veci. Znalecké dokazovanie bolo prvýkrát nariadené až viac ako po jednom roku a deviatich mesiacoch od odročenia pojednávania pre tento účel uznesením z 28. marca 2012, pričom neefektívne boli ustanovení znalci, ktorí opakovane namietali svoje ustanovenie zo zdravotných dôvodov alebo pracovnej zaneprázdnenosti. K priet'ahom v období roku 2014 prispelo aj správanie s'ťažovateľov, keď vznikli problémy s doručovaním zásielok a taktiež z dôvodov práceneschopnosti či väzby s'ťažovateľa nemohli byť vykonané úkony potrebné na spracovanie znaleckého posudku. Po doručení znaleckého posudku boli vykonané

procesné úkony s tým súvisiace a bolo nariadené pojednávanie na 7. december 2015, ktoré bolo zrušené pre ospravedlnenie sa žalovaného. Ďalší termín pojednávania určený na 14. marec 2016 bol zrušený z dôvodu práceneschopnosti konajúcej sudkyne. Okresný súd medzitým uznesením rozhodol o znalečnom, proti ktorému podali sťažovatelia sťažnosť označenú ako odvolanie, ktorá bola doručovaná účastníkom aj znalcovi na vyjadrenie a o ktorej rozhodol okresný súd uznesením z 8. novembra 2016 tak, že ju zamietol. Proti zamietavému uzneseniu sťažovatelia podali odvolanie v decembri 2016 a okresný súd im oznámil neprípustnosť odvolania a z uvedeného dôvodu predloženie ich odvolania odvolaciemu súdu až po rozhodnutí vo veci samej (§ 375 CSP). Po zmene zákonného sudcu v januári 2017 sa vo veci konalo pojednávanie 13. marca 2017, ktoré bolo odročené na neurčito pre účely doloženia listín sťažovateľmi (doložené boli koncom marca 2017). Ústavný súd konštatuje, že okrem označených období nečinnosti okresného súdu, sa jeho postup javí ako neefektívny najmä vzhľadom na to, že ani po viac ako 8 rokoch konania okresný súd vo veci meritórne ani raz nerozhodol.

24. Ústavný súd preto konštatuje, že postupom okresného súdu v posudzovanom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 48 ods. 2 ústavy a ich práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

25. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

26. Vzhľadom na to, že v čase rozhodovania ústavného súdu konanie vo veci nebolo skončené, ústavný súd vyhovel sťažnosti v časti návrhu na uloženie príkazu okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

27. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

28. Sťažovatelia žiadali o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému z nich samostatne v sume 9 300 € z dôvodov uvedených v sťažnosti poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu. Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Ústavný súd považoval priznanie sumy po 1 000 € každému zo sťažovateľov za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia ústavný súd prihliadal na celkovú dobu posudzovaného súdneho konania a jeho priebeh a na mieru zavinenia okresného súdu na vzniknutých prierahoch v posudzovanom konaní. Ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 3 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde časti sťažnosti, v ktorej sťažovatelia žiadali priznať finančné zadosťučinenie nad ústavným súdom priznanú sumu, nevyhoveli.

29. Ústavný súd priznal sťažovateľom (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu ich právneho zastúpenia advokátom. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľov ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách

advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2017, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb, je 73,67 € (§ 11 ods. 3 v spojení s § 13 ods. 2 vyhlášky) a hodnota režijného paušálu je 8,84 €.

30. S poukazom na výsledok konania vznikol každému zo sťažovateľov nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2017 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti ústavnému súdu) v sume 165,02 € vrátane režijného paušálu, t. j. spolu u oboch sťažovateľov sumu 330,04.

31. Ústavný súd nepriznal úhradu trov za jeden úkon právnej služby (stanovisko k vyjadreniu okresného súdu), pretože toto vyjadrenie neobsahovalo žiadne skutočnosti významné pre rozhodnutie ústavného súdu.

32. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľov (§ 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP).

33. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2017